

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

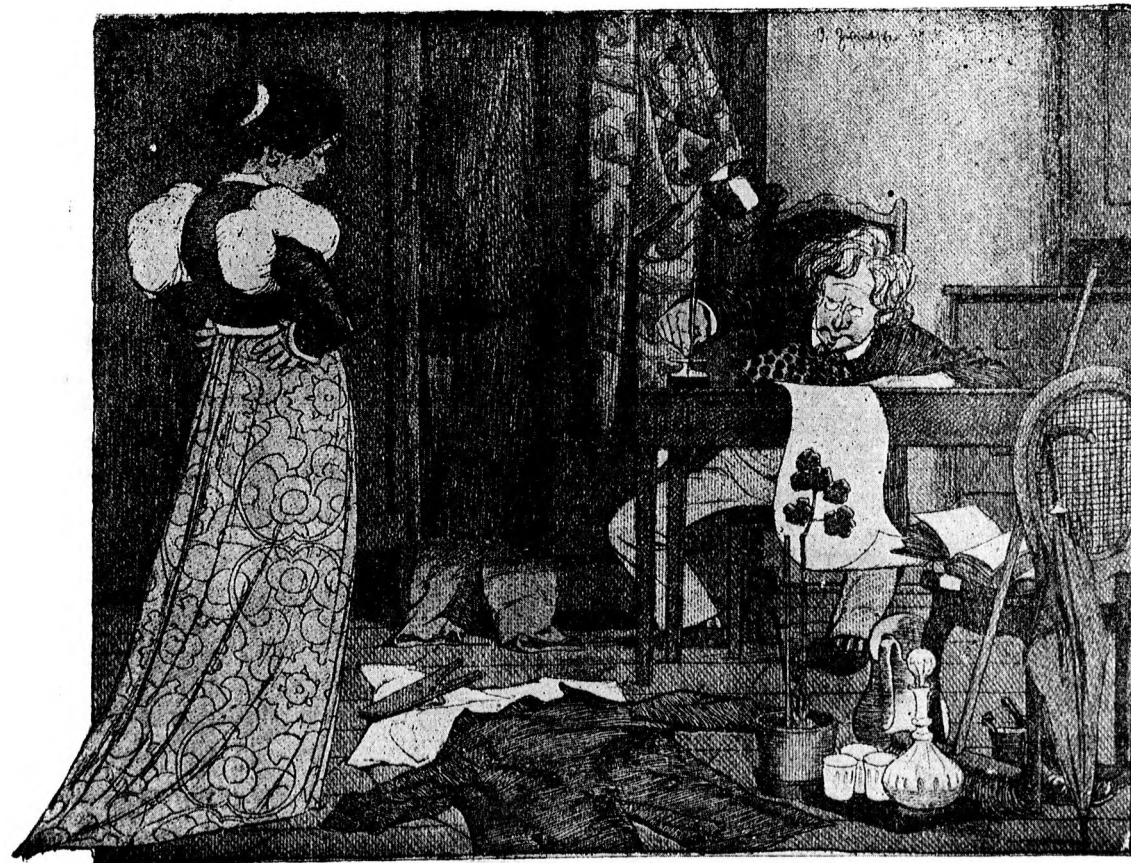
Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe 1/4 de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe 1/3 de an	6 >	
Pe un an	12 >	

Din tainele poeziei.

— Ce înseamnă neorînduiala asta, dragă bărbate? Ce ai căutat?
— O rimă, dragă nevestă.

Din trecut.

A! de ce mi-ai fost, iubită,
Tu atât de scumpă, dragă . . . !
A! de ce-am depus în tine
Fericirea mea întreagă?!

Doar puteam să știu că nu ești
Pentru a mă înțelege . . .
Că din tine — pentru mine
Inger nu se va alege.

Dar odată mi-ai fost inger . . .
Chiar de astăzi ești schimbată . . .
Că mi-ai îndulcit o clipă
N'o să-ți uit eu nici odată.

Și de câte-orî pe tine
Azi te mai revăd în cale:
Le binecuvânt cu jele
Stinse farmecele tale!

A. A.

Distrat.

Profesorul (care vine din teatru cu soția sa): Ne-
văstuță, ian vezi de aprinde o lumină, căci nu pot găsi
chibritele.

Durere îndoită.

— Noa, bade Todore, cum se află nevasta d-tale?
— Vai domnule părinte, a murit azi noapte! (În-
cepe să lăcrimeze.)
— Trebuie să-ți stăpânești durerea, bade Todore,
ești doară bărbat.
— Da, dar mai trist e, că nu mi-a spus, unde
și a ascuns banii cruțați.

Are drept.

— Frumos, Miți, acum aflu că m'ai mințit.
— Eă, Livie? Când?
— Mie mi-ai spus, că n'ai învățat să îmbli pe
bicicletă și acum aflu, că de ani de zile tot încerci —
firește înzădar — să înveți acest sport.
— Eă, și?
— Bine, dar cum poți spune că nu l'ai învățat?
— Eă, dar spune tu: *l'am învățat poate?*

N'a auzit-o.

— Nu, frate dragă, nu vorbele vorbesc ci faptele.
— O, frate, să vede că n'ai auzit-o încă vorbind
pe soția mea.

Nodul Gordian.

Milu și Niță erau colegi și prietini buni. Ambii
î-și deschiseseră cancelarie advocațială cu câți-va ani
înainte.

Într'o zi ședeau ambii în biroul lui Niță și pove-
stiau lucruri interesante și importante.

Milu și Niță erau anume ambii amorizați în aceeași
fată: în Elvira Mărian, fata unui proprietar cu avere.

— Nu, — zise — Milu — m'e cu neputință să
abzic . . .

— Și eu — răspuse Niță — orî cât de bun
prietin î-mi ești, trebuie să spui aceeași.

— Bine, dar amendoi n'o putem lua.

— Firește! — observă Niță.

— Eă, dar pe mine mă preferă! — zise Milu —
Mă-a dat de repețite orî s'o înțeleg.

— Te înșeli frate! Tocmai așa m'a dat și mie
să înțeleg.

— Dar ce ne facem atunci?

— Știi ce? Tragem sorți. Cel al cărui nume va
eși din urnă va abzice în favorul celuiialalt.

— Dar pentru acea rămânem prietini cărî am
fost! — adausă Milu.

— Negreșit! — întări Niță apropiinduse de masa
sa de scris să caute o bucată de hârtie.

Găsi pe masă o hârtie împăturată și se pregătia
deja să însemne pe ea numele lor; dar îi veni totuși
gândul să se uite ce fel de hârtie e.

O deschise și izbucni în râs.

— Ce ai? — î-l întrebă Milu uimit.

— Nimic! Citește! — îi răspuse Niță întinzându-i
hârtia.

ELVIRA MĂRIAN

și

LUCIAN ZAMFIR

logodiți

citi Niță . . .

În încurcală.

Emilia: — Ce frumos inel de logodnă mi-ai dat,
Sandule! Mă-ai pricinuit o bucurie rară. Dar spune-mi
numai ce înseamnă literile O. C. gravate în el?

Sandu (încurcat): — Știi, e . . . e . . . așa se în-
seamnă acum caratele. Vrea să zică: optsprezece carate!

Cu rezervă.

Dr. Joseph a ținut zilele trecute în «societatea
medicilor din Berlin» o conferință despre operații, prin
carî cu succes s'au micșorat nasuri.

Dr. Joseph, precum spun foile, (dăm știrea cu
toată reserva) a fost chemat la — Sofia.

Plutare cel nou.

Când Alesandru cel Mare era încă mic și auzi odată despre o nouă învingere a tatălui său Filip, începu să plângă.

— Ce ai? — î-l întrebă Parmenio.

— O, tatăl meu nu-mi va lăsa nimic de cucerit.

— Nu vorbi fleacuri! — î-l mângăia Parmenio — o să rămână ceva și pe seama ta, nu există doară încă — *englez*.

*

Directorul de bancă Sanden, care acum șede la umbră, pe vremea când sta încă în fruntea băncii de ipotecă, primise ordul de coroană clasa a treia.

— O, ași fi meritat mai mult! — observă el unui cunoscut.

— Drept ai! — îi zise acesta — Ești doară un mișel de clasa — întie.

Poate fi.

— Aron — zice Șmul prietinelui său — eu știu pe seama ta o parte bună. Înainte de ce ți-o recomand însă, vreau să știu ce ceri dela viitoarea ta soție.

— Mai întâi trebuie să fie frumoasă.

— Apoi?

— Trebuie să se priceapă la muzică.

— Nimic alta?

— Wie haisst, nimic alta? Trebuie să fie bogată

— Bine, dar atunci ar fi nebună dacă te-ar lua.

— Nebună poate fi.

Tocmai de aceea.

— De ce se îmbracă d-șoara A. totdeauna în negru?

— Jălește după bărbatul ei.

— După cine? — N'a avut doară nici când bărbat!

— Tocmai de aceea jālește.

Dicționar chinezo-român.

— Seric nouă. —

futsch = banul.

ha-tsi = receala.

tra-ge-re = ultima nădejde.

pal-ton = obiect de amanetat.

di-vorț = dorința soției.

Prilej bun.

Ea: Știi, George, trebuie să ne păzim cât de mult, să nu observe lumea întregă, că acum facem călătoria noastră de nuntă.

El: Foarte bine, Emilia! — Uite, îndată poți duce paltonul meu.

Omul mare.

A fost odată un om, care înota în bogății și putere. Avea totul și putea totul, ce doria. Fiecare zi locuia într'un alt palat, căci avea nenumărate palate așezate la margine de lacuri frumoase, păduri tainice și încunjurate de grădini feerice. Mânile sale se jucau cu aurul și diamantele. Totul îi era supus: dela cel din urmă pitic, până la cel d'ntii urieș, fără să mai pomenesc de oameni. Dar cei de cari îi era mai drag erau zînele și nimfele, — căci era o natură poetică — erau zînele din povești, cari trăiesc sub nuferi în lacul de lună și în criniile din câmpiile vrăjite... ziua călăria cu suită mare la vânătoare de urși și porci selbatici, iar sara dădea banchete splendide, cum n'au mai dat nici regi și nici împărați... Totul se pleca în fața lui; ma el căsătoria oamenilor cum îi plăcea, căci era atotputernic.

Dar dacă trecuse miezul nopții și căsornicul din turn bătuse 1 sau 2, de răsuna trist prin noaptea tăcută, atunci omul mare se retrăgea într'o chiliuță, scotea dintr'un puiuc un codru de pâne, o bucățică de clisă, o înghițitură de rachiū și se intindea obosit pe o laviță...

Omul mare era — povestitor de povești.

Humor de vagabond.

Doamna (cătore un vagabond nespălat, murdar): Spune-mi numai, d-ta n'ai luat nici odată în viața d-tale o baie?

Vagabondul: Nici odată, doamnă! N'am luat nici când ceva mai mare decât o linguriță de argint.

Din școală.

Învățătorul: Cine a instituit sacramentul căsătoriei?

Elevul: Dumnezeu.

Înv.: Bine! Și unde a instuit-o?

El: În raț.

Înv.: Cu cari cuvinte?

El: Voi pune dușmănie între tine și femeia ta!

Termometrul sănătății.

Agentul: Domnule doftor, domnul de aci vrea să-și asigure viața la societatea noastră. Te rog deci să-i dai un atestat despre starea sănătății sale.

Doftorul: Te rog să-mi spui, domnule, ești deja căsătorit?

— Da. Acum trăiesc cu a patra nevastă.

Doftorul (cătore agent): E de prisos ori ce cercetare. Clientul d-tale e sănătos tun.

Flutur și floricele.

Un fluturel e dorul nostru
Ce zboară de pe flori pe flori,
În loc de miere nutritoare
Venin găsește-adesoară . . .

Și totuși nici când nu-și mai curmă
Șburdalnicul, voiosul sbor
Până ce rupt la aripioare
Se lasă mort pe sînul lor . . .

A scumpe, albe copilițe
A dorului frumoase flori
Odată voi mi-ați dat dulceață
Venin de mi și mi de ori . . .

Dar de venin a! nu-mi mai pasă
Între săruturi mor voios
Chiar moartea e atât de dulce
La sînul vostru cald, frumos.

Alax.

Au!

— Știi, frate, ce-î deosebirea într'o vacă și un
vînzător de lapte? — întreabă odată cineva de un cu-
noscut.

- Ei?
- Vaca dă lapte nefalsificat.
- Hm! Mai este o deosebire.
- Care?
- Vacă nu dă — *credit*.

Încunjur.

Misir se întâlnește pe o stradă lăturală cu un
prietin.

- Unde grăbești așa, frate dragă?
- La gară. Plec anume pe câte-va luni la
America.
- Bine, dar voind să pleci în America te duci
prin strada asta? Faci doară un încunjur grozav!

Cuvintele străine . . .

Madame Peptene: Mă simt reu, dragă doftore, tre-
buie să te *insult*, căci sufer de niște *confecții* grozave
în cap.

Doftorul Sarbed: Nu-ți face *scrofule*, dragă doamnă,
ci trimite la *hypotecă* după ulei de *rinoceros* și te vei
însănătoșa pe loc.

Între prietene.

— Cât sînt de fericită, dragă Miți! Doctorul Misir
mă iubește.

- Ai dovezi că te iubește?
- Cum nu! Mi-a cerut mâna.
- O, draga mea, asta încă nu-î dovadă că te
iubește!

Se poate

Ea: Dece-și scriu pictorii numele tot'dauna sub
tablourii?

El: Ca omul să știe, care-î la tablou partea din
jos și care cea din sus.

Cerere îndrituită.

Stăpânul: Ceri dară să-ți măresc plata?

Servitorul: Da!

- Bine, dar pe ce bază?
- Pe baza: că doftorul mi-a interzis fumatul. Î-ți
poți dar închipui cât economisești prin asta.

Înzădar.

Într'o cafenea din loc ședea odată sara o actriță
și mânca o înghiețată. Proprietarul cafenelei avea un
băiat drăguț, care mereu se plimba în jurul mesei.

— Vină o leacă la mine, drăguțule! — î-l chiemă
actrița.

Băiatul merge.

— Știi tu cânta?

— Cum nu!

— Bine, uite de mi-î cânta ceva o să-ți dau 10 cr.

Băiatul se gîndește o vreme apoi începe un
cîntec, în care — fără s'o știe — era persiflată tocmai
actrița!

— Na î-ți dau 20 cr. numai să tac! — îi zice
actrița dîndu-î 20 cr.

Băiatul iasă și după o vreme reîntră iarăși și
începe din nou să cânte — cîntecul vechi.

— Bine, dar nu ți-am dat 20 cr. ca să nu mai
cînti?

— Ba da, dar domnul acela din colț, mi-a dat
40 cr. ca să cânt! — îi răspunde băiatul.

Culmea curățeniei.

— Domnule Löwenstein, vei merge și anul ăsta
la băi? În care sezon?

— Ce gîndești? Firește în sezonul întii. N'o să
mă scald doară în apa, în care s'a scaldat deja un
sezon întreg!

Sotia redactorului.

- Dragă bărbate, cumpără-mi pălăria cea de paie d'acolo.
 — Ce să faci cu o pălărie așa mare?
 — Știi, când va eși din modă, o s'o poți întrebuița — de coș de hârtie!

Rămășagul.

Doamna Lița s'a prins cu doftorul Papură, că va scrie o scrisoare fără «post-scriptum».

Doftorul susținuse anume, că nici o damă nu-î în stare să scrie o scrisoare mai lungă de o față fără să nu adaugă și un «post-scriptum».

Doamna Lița se pune și scrie o scrisoare lungă fără «post-scriptum», o semnează și se gătește s'o pună în plic, când îi vine ceva în minte.

Scoate scrisoarea și scrie.

«P. S. E, domnule doftor, că am câștigat rămășagul?»

O mică neînțelegere.

Învățătorul (arătând pe globul terestru Africa sudică): Cum se numește țara asta?

Elevul (tace încurcat).

Înv.: Ei, gândește-te o leacă! Cine capătă acum bătaie?

Elevul (fricos): Eu, domnule învățător!

Cam așa.

Sergentul: Câtă pâne poți cere în arest?

Recruta: În arest pot cere mai multă pâne, decât voi căpeta.

Din Monte Carlo.

O damă mai în vristă stă lângă masa verde și se joacă cu o piesă de 20 coroane neștiind pe ce număr s'o pună.

— Pune-o, stimată doamnă, pe numărul ce reprezintă vrista d-tale! — îi zice un vecin. — Se zice că numărul anilor e cu noroc.

— În adevăr? — observă dama și pune pe numărul 22.

— 36! — strigă croupierul.

— Vezi? — zice atunci domnul de lângă ea — Vezi, de ascultați sfatul meu!

Artele libere.

— Cine sînt cei trei tîneri în negru, ce şed la masa aceea?

— Unul e poet, celalalt teatralist şi al treilea un pictor.

— Atunci haid' s'o ştergem, căci dintre aceştia unul negreşit ne va cere un împrumut.

Logic.

— Prăpăditule, de ce arunci pânea? Cine ştie de vei avea la bătrîneţe pânea ce-o arunci acum.

— Bine, mamă, dar dacă o mănânc acum, la bătrîneţe cu atât mai vîrtos n'o s'o mai am!

Nu face nimic.

— Iar jocî Tennis în soare! Nu te gîndeşti cum o să-ţi devină teintul, de stai mereu în soare?

— Aşî, nu face nimic! Sînt doară deja logodită

Poveste.

Într'o ţară mare — nu mai ştiu cum se cheama, dar ştiu că nu era Ungaria — odată fu promulgată amnestie generală.

Cînd regele privi la listele celor cari aveau să scape din temniţe, se opri în citit.

— Bine, dar aici lipsesc *ziariştii!* — se adresă ministrului seû.

Ministrul tăcu.

— Eû nu le port ură, chiar să fi scris în mod neiertat! — continuă regele — Vreaû dară ca şi numele lor să ajungă pe listă.

— Bucuros le-aşî da şi lor drumul, — începu în urmă ministrul — dar este o piedecă de neînvinc...

Ochiî regelui începură a schinteia.

— Nicî un dar! Eû poruncesc!

— Maîestate! — îi răspunsă ministrul — piedeca e, că noi n'avem *ziariştii închişi*.

În ţara întregă nicî un ziarist închis? Lucru mare... numai nu ştiu unde s'a întîmplat, una ştiu cu siguranţă: nu în Ungaria.

Nu poate vorbi...

Bărbatul: Eî, şi cum î-ţi place priveliştea asta, dragă nevăstuşă?

Nevasta: Nicî nu pot vorbi de admirare.

Bărbatul (voios): Atunci rămânem aici! O să-mî zidesc aici o casă.

Ţiganiadă.

— Ţucu-ţi, mînil coconaşule, miluieşte-mă cu ceva, că uite mî-a ars casa şi tot ce am avut, de-am rămas cu nevastă şi 4 copii pe uliţă.

— Dar ai, mă cîoroîule, carte dela primărie unde e scris că în adevăr ţi-a ars casa?

— Cum să n'am.

— Unde-î dară?

— Vezî, nenorocirea mea: a ars şi aceea împreună cu casa.

Dela miliţie.

Sergentul (esplică că sînt suboficerî *cu* şi *fără* portepée): Ce fel suboficerî avem dară?

Recruta: Suboficerî cu şi fără — —

Sergentul (ajutînd): cu şi fără porte — —

Recruta (zăbovind): — Porte —

Sergentul: Noa, spune odată!

Recruta: Cu şi fără portemonnaie!

Cum î-şi calculează Kitchener perderile.

70 de infanterişti din regimentul XI. de linie	= 11.
250 de călăraşî din al III. lea regiment de	
husari «Prinţul de Cambridge»	= 9.
150 de lănceri dispăruţi	= 3.
	<u>suma 23.</u>

Ştiri teribile.

În Oradea-Mare este un doftor de minunî, care a curat sympatetic cele mai deosebite boli. Aşa pe un biciclist, care căzînd î-şi sdrobisă un deget, l'a curat prin aceea, că a luat în tratare roata bicicletei. Dăm mai la vale câte-va probe de cure simpatetice.

*

— Obrajii ţi's îmflaţi. Te dor poate dinţii?

— Da, domnule doftor. Am durmit cu fereştile deschise şi m'am recit.

— Negreşit, fereasta e de vină. O să-ţi prescriu o tinctură de iod cu care trebuie să le frecî zilnic de trei ori.

— Măselele saû obrajii?

— Aşî! Fereştile! De n'o să folosiască voi merge eû să le plombez.

*

— Am în d-ta încrederea cea mai desăvîrşită şi-ţi plătesc 20 fl. dacă î-l vindecî pe fiul meû, care a înghiţit un os de peşte.

— Și pentru acea î-l aduci aici?
 — Firește, ca să-l cauți.
 — Ar fi trebuit să aduci peștele.
 — Dar l'am mâncat doară.
 — Atunci cumpără un alt pește de soiul acela și adă-mi-l, iar pe ficiorul d-tale culcă-l.

*

— Domnule, doctor, am dureri grozave de stomac.

— Ce ai mâncat?
 — Varză împlută.
 — Fierbî acasă?
 — Nu, ci prânzesc în otelul la «Mielul alb».
 — Proprietarul în persoană te-a servit?
 — Nu, ci un chelnăr.
 — Cazul atunci e simplu de tot. Ți-ai contras obstrucție. Mergi dară iarăși la «Mielul alb», dă ospetărului hapul ăsta și chelnărului fă-î cataplasme reci și te vei vindeca în vremea cea mai scurtă.

‡ Generalul englez lordul Roberts a primit în Anglia numele de *Africanus*, tocmai precum primiseră acest nume și Scipionii, dintre cari unul fu numit: *Africanus maior*, celalalt: *Africanus minor*. Spre deosebire Roberts va primi numele de *Africanus* — *minus*.

Partea serioasă.

BIBLIOGRAFIE.

(În rubrica asta vom lua notiță de toate cărțile ce ne vor sosi la redacție în 2 exemplare, anunțându-le apariția și însoțindu-le eventual de recenziuni).

La Administrația acestui ziar se află de vânzare:

«**Almanacul Vulturului**»

partea I.

Prețul, spedit franco 3 cor.

I. I. Sceopul: «Pribeag»

Prețul, spedit franco 1 cor. 50 b.

Posta Redacției.

Alfa. Ei, ce să faci! Așa-i să fie și pace. Fetele totd'auna vor trece mai ușor peste examene, decât ficiorii, mai ales, dacă examinatorii sînt — profesori. Profesorii lasă să treacă cele *frumoase* de dragul lor, cele *urâte* (dacă peste tot există și de astel) — ca să numai vină la examen. — Salutare.

Dac. (S.) În adevăr curios anunț. «Damă tînără dorește a se mărita. Are 20,000 coroane avere, caracter bun, forme frumoase. Unde — spune expediția acestei foi».

Nuțu. Slabe.

«**Perdut**». Al naibii de proroc ai mai fost. Scrița d-tale în adevăr s'a pierdut în — coșul nostru de hârtie. «O, corfă, corfă, redde mihi legiones» . . .

L. (Bl.) Ai ghicit! D'acolo o știam, dar acum nu mai e p'aci. S'a dus de vr'o doue săptămîni. Servus.

Bruno. D-tale, de ne promiți că vei fi discret, î-ți vom povesti o istorie nostimă: Un prinț german se plimba odată în parcul seǔ, când d'odată o vrabie scapă ceva tocmai pe cilindrul prințului. Adiutantul firește e indignat grozav, dar prințul — în voie bună — î-l domolește. «Lasă numai, noi totuși o ducem mai bine decât vărul nostru din Austria. În țara lui sînt chiar și — *vulturi*.» —

Bir. Nu-ți putem da decât sfatul: «Nizuieste-te să meriți și să poți aștepta: dela cei mari — favor; dela mulțime — respect; dela singuraticii — iubire; dela iubita ta — să scapi cu vremea de ea.»

J. N. (E.) Cele trimise — regretăm — nu le putem întrebuița. Înștiințarea că ai acasă manuscrisul unui roman umoristic de 20—30 de coale de tipar, de-ocamdată nu ne-a spăriat, deoarece nu ai pomenit cu nici un cuvînt că o să ni-l trimiți. Cu prilejul ăsta ne luăm voia să-ți observăm, că noi cu voia nici odată nu te-am supărat.

Lolo. Nu-î vorba, *Jean Paul* e în multe locuri greu de înțeles, dar are un stil frumos și o fantezie foarte vie. Scrierile sale sînt pline de observări cu spirit. Și cea amintită de d-ta e de *Jean Paul*. «Cele mai multe cărți sînt ca friptura de puș» . . . De ce? Fiind-că la ambele mai bun e ce-î — *alb*.

Imprumut de bani cu 8⁰/₁₀

Pe hărtii de valoare și losuri dă
 împrumuturi pe lângă procente mai
 mici ca

ori care alta casa de amanetare (zalog)

și anume dă la sume mai mici pe lângă
 10%, la sume mai mari pe lângă

8⁰/₁₀ împrumuturile cele mai mari

Casa de amanetare

M. KLEIN și FIU,

Oradea-Mare str. Kossuth Lajos n-rul 9.

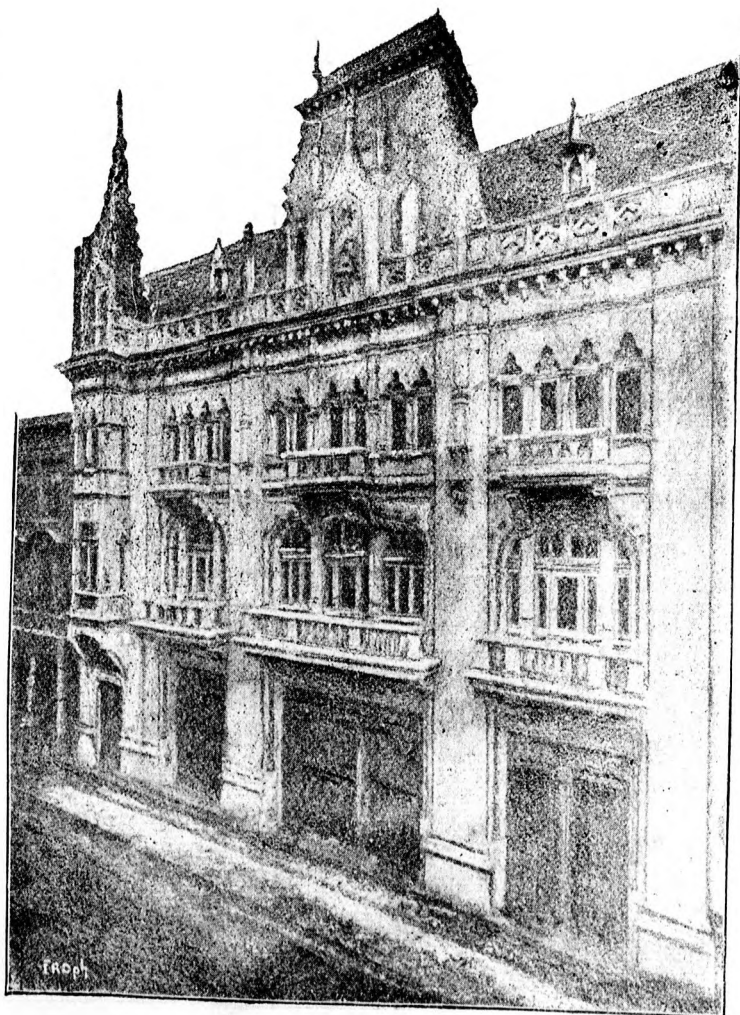
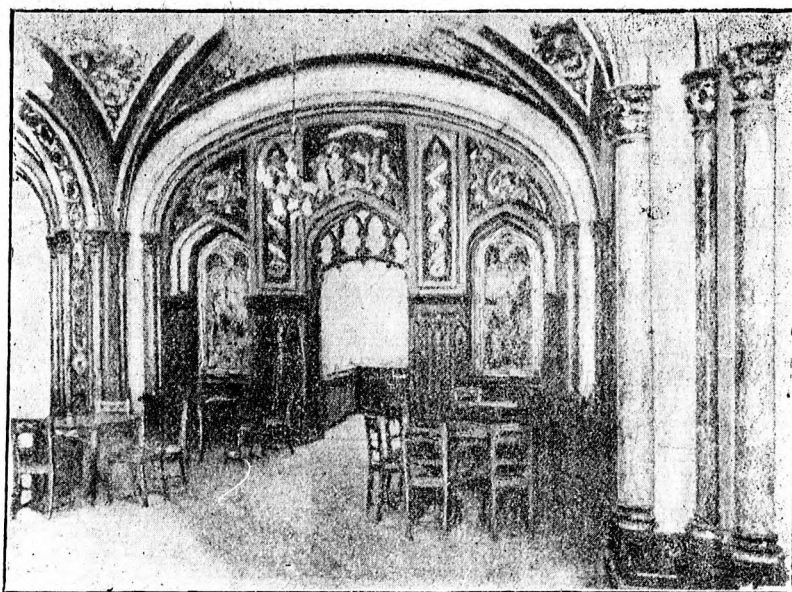
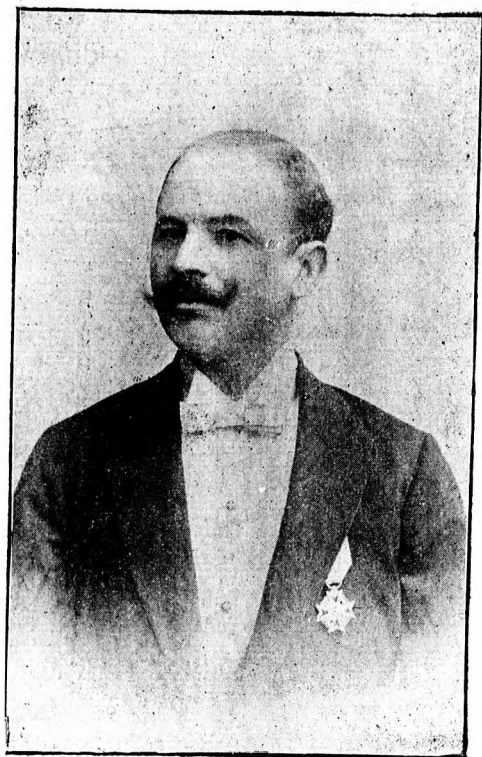
Hărtiile de valoare le scoatem dela
 amanet și dăm pe ele împrumuturi
 mai mari pe lângă camătă mai mică.

*Plătirile împrumuturilor se pot face
 în rate cât de mică.*

Renumita bererie la „Carul cu bere“

(Proprietatea «Fratii Mircea», români transilvaneni.)

— Bucuresti vis-a-vis de palatul postelor. —

Dăm cu plăcere portretele acestor frați ai noștri, de origine din Cața (Transilvania), cari prin muncă cinstită și caracter puritan au ajuns să fie proprietarii celei mai grandioase bererii din orientul Europei.

Dintre acești bravi frați, mai ales Nicolae și-a eluat recunoștința cea mai înaltă a M. S. Regelui Carol I. care l-a decorat cu «Steaua României» la gradul de cavalier pentru meritele câștigate pe acest teren al industriei.

Nici un Român de dincoace, având a călători în capitala României să nu întârzie a cerceta această bererie grandioasă.

Dăm la acest loc esteriorul precum și o parte din interiorul pomposului palat (proprietatea fraților Mircea).

